

Co najdeme ve spíži?

Nebo spíše koho? Kristina Nesvedová napsala vtipný a milý příběh o tom, že ve spíži se kromě brambor může nacházet i Brambůrek, který spolu s dalšími spížkovými bytostmi zažívá velké dobrodružství.

Spíž, spížirna, špajzka... tajuplné místo, kterému jste věnovala svou knihu pro děti. Proč?

Hledala jsem místo v domě, kam se za až tak často nechodí, takže může skrývat nějaká tajemství. Inspirací pro můj příběh byl skutečný dům, kde je opravdu spíž, za jejíž stěnou se nacházejí schody do patra. Představila jsem si, že by se tajným průchodem ve stěně spíže dalo do prostoru pod schody dostat. Co by tam mohlo být? Zjistilo se, že se tam může ukrývat celá miniaturní vesnice Spížka, o které lidé nemají ani tušení.

Ve vaší spíži dokonce někdo i spí. Kdo to je?

Ve vesnici za stěnou spíže žijí Spížkované, zvláštní bytosti, které by na první pohled mohly připomínat různé ovoce nebo zeleninu. Spí ovšem ve dne a vstávají teprve ve chvíli, kdy se lidé ukládají ke spánku. Důvod je prostý, Spížkované dělají všechno pro to, aby je lidé neobjevili. Jsou totiž přesvědčení, že jsou to strašlivě krvelačné stvůry, které myslí jen na to, co by zblajzly.

Ve Spízce se jednoho dne objeví nováček. Jak se tam dostane?

Jednou v noci se jedna z brambor ve spíži probudí. Zjistí, že má čtyři nožky, krátký ocásek a špičatá ouška. Z brambory je Brambůrek. Ze své proměny je nadšený, dokud nezjistí, že je ve spíži sám. Ostatní brambory dál nehybně leží v košíku. Brambůrek hned propadne zoufalství a vypadá to, že mu nezbyde než se litovat až do rána. Naštěstí se ve spíži objeví Jablenka, která na nějaké fňukání není zvědavá. Ukáže nováčkovi průchod do Spížky, a tak Brambůrkovi začne nový život.

Přidá se k nim ještě někdo další?

Brambůrek brzy pozná Jablenčina kamaráda Řepina, siláka s velkým srdcem, který se hned přidá

„DÁŠ SI MLÉKO, DRAHOUSKU?“

k pátrání po Brambůrkově rodině. Přece není možné, aby Brambůrek ve Spízce neměl žádné příbuzné! Obyvatelé Spížky jsou někdy trochu výstřední, jindy roztomile podivní, téměř všichni jsou ale laskaví a snaží se Brambůrkovi pomoci. Děda Cibulka, doktor Slíva, strážník Fazolka nebo paní Celerová, všichni se jednoho dne probudili v košíku a od té doby poklidně žijí ve vesnici za stěnou spíže. Chalupa má ale i jiná zákoutí a skrývá další tajemství. Zatímco na půdě bydlí moudří

batulové, po chodbě se v noci plíží zlá kuna, která je stejně zuřivá jako zákeřná.

Hrdiny vaší knihy nejsou jen oživlé brambory nebo jablka, ale také děti. Co spíž znamená pro ně?

Kluci Matouš a Štěpán jezdí na chalupu skoro každý víkend s tátou. Staršímu Matoušovi už je devět, takže na nějaké pohádky o kouzelném košíku není zvědavý. Podle něj to táta s tou fan-

tazí někdy dost přehání. Zato sedmiletý Štěpán by rád té záhadě přišel na kloub. Do spíže ani jeden z nich moc nechodí, stejně tam skoro nikdy nic pořádného není. Leda kečup a kyselé okurky, ty se totiž nekazí. Matouše mladší brácha často štve, pořád věří na zoubkovou vílu a nechá si nabulíkovat kdejakou pitomost. To Matouš už dávno pochopil, že svět je úplně obyčejný a většinu času taky příšerně nudný.

Vaši knihu doplňují krásné ilustrace Anety Františky Holasové. Jak jste s nimi spokojená?

Aneta se úžasně napojila na atmosféru textu, její ilustrace mají pohyb a vtip. Skvěle se také vyrovnala s výzvou spočívající v tom, že většina knihy se odehrává v noci. Vedle celostránkových ilustrací, které si hrají s nasvícením a s tím, co je vidět a co lze jen tušit, vytvořila spoustu drobných kreseb, jimiž oživila každou dvoustranu knihy. Krásný papír a větší formát dopomohly k tomu, že je opravdu radost knížkou listovat.

Komu je vlastně knížka určena? A najdeme v ní něco i o lidských rodinách?

Když jsem knížku psala, sama jsem přemýšlela o tom, co to vlastně ta rodina je. Hledala jsem ji, stejně jako malý Brambůrek. Spízkované jsou sice poněkud legrační bytosti, které byly původně různými druhy ovoce a zeleniny, ale Brambůrkův příběh je veskrze lidský. Je to knížka o přátelství a o cestě k odvaze, o tom, že každý hledáme své místo a chceme někam patřit. Užijí si ji děti od sedmi let, třeba jako předčítání před spaním, ale i ty starší, které si ji už můžou přečíst samy.

Když jsem byla malá, neměli jsme spíž, ale komoru. Po škole jsem do ní mířila na cukrářské piškoty, které jsem si namáčela střídavě do hořčice a do povidel. Jaká byla ta vaše? Co jste nejradši ujídala?

Když já jsem byla malá, spíž jsme neměli, ale moje babička měla klasickou špajzku, kde byly kompoty a copy česneku. Nejradši jsem ovšem

Kristina Nesvedová se narodila v roce 1981. Už od dětství milovala příběhy, a tak se rozhodla, že se stane nakladatelskou redaktorkou, aby si celé dny mohla číst. Už více než deset let pomáhá na svět knihám pro děti i dospělé. *Kdo spí ve spíži* je první knížka, kterou sama napsala.

měla kysané zelí, které jsem dostávala do mis-tičky z velkého kvašáku zatíženého kamenem.

A co vás láká ve spíži teď?

Nejvíc asi čokoláda. Jsem hrozně na sladké. ■

Mgr. Marie Těthalová

Foto Julie Jahelková

Ilustrace Aneta Františka Holasová